

BEZETEN

(Haunted)

Toneelspel in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPELL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BEZETEN – HAUNTED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Nigel Burke - begin 40

Mary Burke - begin 40

Potter

Julia Phillips - achter in de 30

Lord Byron - 36 jaar

Turner Gould - midden 40

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 's Avonds. Eind oktober

Scène 2 Twee dagen later. 's Avonds

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1 Twee weken later. 's Avonds

Scène 2 Drie maanden later. 's Morgenvroeg

Tijd — het heden

NOOT VAN DE AUTEUR

Het “magische” element in het stuk is afhankelijk van de benadering die de regisseur kiest. In de eerste productie werden panelen en valdeuren gebruikt om de verschijningen van Lord Byron meer “bovennatuurlijk” te maken. Maar een eenvoudige ‘fade-out’ naar duister, met dramatische geluidseffecten, kan even doelmatig zijn. (In feite steekt de tekst een beetje de draak met Byrons eerste struikelende stappen als geest.)

DECOR:

De studeerkamer is een lange, grillige ruimte. Het vertrek is een omgebouwde melkerij die bijna losstaat van het boerderij- tje waar hij bijhoort. De ruimte is flink betimmerd en bepleis- terd en een laag raam beslaat bijna de hele lengte van de ruimte. Een deur, achterop het podium, komt uit op de grote, dichtbegroeide tuin. Via een andere deur, aan de rechterkant, kom je in de hal. In de kamer staat een groot bureau met een kantoordraaistoel voor directeuren, zo eentje met extrahoge rugleuning. Tussen de papieren op het bureau staan een aantal potten met pillen en tabletten, een lantaarn, een fles wijn met een paar glazen, en een bureaulamp. Aan de muren hangen overal portretten van Lord Byron en zijn borstbeeld staat op het bureau. Het ontwerp van de chintz gordijnen voor het raam komt terug in de sofa en de makkelijke stoelen

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Als het DOEK opgaat staat de directeursstoel naar het raam gedraaid. Een zacht, muziekachtig geluid komt uit de stoel. Het geluid draait rond tot Nigel Burke zichtbaar wordt, een man van een jaar of veertig. Hij draait twee chinese metalen, z.g. Bao-Ding ballen rond in zijn handen. Deze veroorzaken de muziek. Hij zucht, legt de ballen weg en neemt een slok van een glas rode wijn. Hij kijkt even naar de buste van Byron.

Nigel: Met jou is alles goed, George. Jij bent dood. Dood op je zesendertigste en nooit één mislukking gehad. Ik weet niet hoe het is om dood te zijn, maar het móet gewoon wel beter zijn dan dit... *(het zachte gejang van een hond komt uit de tuin. Fronsend)* Daar heb je weer zoiets... *(hij drinkt zijn glas leeg, pakt de lantaarn en loopt naar de tuindeur. Hij tuurt naar buiten en schijnt met de lantaarn. Het jankende geluid verandert in een gegrom. Nigel doet de deur met een klap dicht, gaat terug naar het bureau en schenkt weer een groot glas rode wijn. Dan staart hij uit het raam)*

Mary: *(vanuit de coulissen)* Nigel...

Nigel: Je hebt je pillen niet gehad vanochtend. *(Mary komt binnen. Ze is van Nigels leeftijd maar oogt jonger. Ze is slank, aantrekkelijk en draagt een donker trainingspak)*

Mary: Je hebt je pillen niet gehad vanochtend.

Nigel: Ik neem er vanavond twee keer zoveel.

Mary: Zo werkt het niet. Je lichaam kan maar een bepaalde hoeveelheid opnemen.

Nigel: Is het heus? Zeg, ik weet echt wel dat mijn lichaam maar een bepaalde hoeveelheid kan opnemen, en geloof me maar: het heeft het opgenomen. Ik voel me vreselijk.

Mary: Hou dan op met klagen en neem je pillen. *(ze legt ze voor hem neer)*

Nigel: Wat slik ik allemaal?

Mary: Multivitamine, levertraan... artritis... en die kleine roze?

Nigel: Wat is die kleine roze?

Mary: *(zacht)* Valium.

Nigel: Valium. Ga je me aan de drugs helpen?

Mary: Nee, maar je bent veel aardiger met valium. Hoewel je het volgens mij het niet samen met rode wijn moet nemen.

Nigel: Ik denk dat ik er helemaal geen ééntje moet nemen – ze werken

toch niet.

Mary: Natuurlijk werken ze wel.

Nigel: Waarom voel ik me dan zo beroerd?

Mary: Je zou je nog véél beroerder voelen zonder de pillen.

Nigel: Mary, ik voel me nerveus, gespannen en moe en ik kan niet uit bad komen. Kan het nog erger?

Mary: Natuurlijk kun jij wel uit bad komen, anders zat je hier toch niet.

Nigel: Ja, ik moest een compleet nieuwe techniek ontwerpen om uit bad te komen en nóg is het worstelen. Als het erger wordt dan moet ik òf de badkuip zo vol laten lopen dat ik vanzelf over de rand stroom, òf ik moet takel en blok gaan gebruiken. *(hij pakt de metalen bollen weer op en begint ze verwoed rond te draaien tussen de vingers van zijn handen)*

Mary: Ik neem aan dat je niets voor mij hebt om te lezen?

Nigel: Je weet toch dat ik 's avonds niet schrijf.

Mary: Wat doe je hier dan? Praat je met Lord Byron?

Nigel: *(onbehaaglijk)* Doe niet zo raar, Mary. Ik lees wat ik 's morgens heb geschreven.

Mary: Laat me dat dan lezen.

Nigel: Ik heb niets geschreven.

Mary: Dus je kunt 's morgens ook niet schrijven?

Nigel: Je weet toch wel dat ik alleen kan werken als ik om zes uur opsta.

Mary: Waarom sta je dan niet om zes uur op?

Nigel: Ik ben te moe.

Mary: Nigel, je hebt al drie maanden geen woord geschreven.

Nigel: Dat bewijst hoe moe ik ben.

Mary: Hoe kun jij nu moe zijn? Je doet helemaal niets behalve jongleren met die stomme ballen – die dus duidelijk geen effect hebben.

Nigel: Ja, maar die pillen ook niet.

Mary: Je moet een begin maken. Je horoscoop is gunstig.

Nigel: O ja? Dus het twaalfde deel van de wereldbevolking gaat een gunstige maand tegemoet? Nou maar hopen dat wij niet allemaal op reis gaan – anders komen de treinen nogal vol te zitten.

Mary: Heel toevallig ben jij op dezelfde dag geboren als de Eerste Minister.

Nigel: Dat wekt nou niet bepaald mijn vertrouwen, Mary.

Mary: Ik wou maar dat jij jezelf eens aanpakte.

Nigel: Mezelf aanpakken. Dat is een waardeloos advies voor iemand die midden in een zenuwcrisis verkeert.

Mary: Jij hebt geen zenuwcrisis.

Nigel: Mijn vader heeft er een gehad.

Mary: Dan hoef jij er niet ook een te krijgen.

Nigel: Hij dacht dat hij werd achtervolgd door kleine, groene mannetjes van één meter twintig hoog, met één oog hier in het midden en helemaal bedekt met slijm. Hij dacht dat ze in zijn tuin waren geland en dat ze probeerden hem te verlammen met straalgeweren.

Mary: Waarom wilden ze dat doen?

Nigel: Ze wilden hem met hun meenemen – als een perfect exemplaar.

Mary: Hij was nou niet bepaald een perfect exemplaar: hij had absoluut geen conditie en hij zag er altijd al vreemd uit, zelfs nog voordat hij begon te malen.

Nigel: Weet ik, maar als jij één twintig hoog was en je zat onder het groene slijm, dan zag hij er echt niet beroerd uit. Maar goed, iedere avond voor hij naar bed ging wikkelde hij zich in de aluminiumfolie tegen de straling. Hij was net een kippetje dat klaar is voor de oven.

Mary: Nigel, jij hebt dan wel geen zenuwcrisis, maar ik krijg er eentje als jij niet gauw vooruitgaat. Je leeft als een kluizenaar.

Nigel: Ik ben een kluizenaar.

Mary: (*aarzelend*) Niet helemaal. Er komt iemand voor je van- avond.

Nigel: (*opgeschrikt*) Wie?

Mary: Julia Phillips. Ze belde daarstraks. Ze zei dat jullie elkaar ontmoet hadden op een schrijversweekend in Harrogate, vorig jaar. Jullie zaten op hetzelfde podium.

Nigel: Ja, dat weet ik nog. Maar waarom zoekt ze mij op? Ik heb zo'n hekel aan haar.

Mary: Waarom?

Nigel: Omdat ze afschuwelijk is. Ik heb je toch over haar verteld. Ik zei toen al hoe een vreselijke hekel ik aan haar had. Waarom moet jij nou ja zeggen?

Mary: Waarom nam jij de telefoon niet op?

Nigel: Je weet toch dat ik de telefoon niet opneem?

Mary: Waarom niet?

Nigel: Omdat ik bang ben voor slecht nieuws.

Mary: Nou, daar heb je het dan: ze komt... en met jouw straat- vrees is dit jouw enige manier trouwens om eens wat mensen ontmoeten.

Nigel: Ik heb ook angst om mensen te ontmoeten.

Mary: Jij hebt een fobie voor zo ongeveer alles. Pas wou ik er een lijst van te maken: ik kwam tot negenenveertig – toen brak mijn potloodpunt. De dokter zei dat jij je angsten maar het beste kon indelen op een schaal van één tot tien en helemaal niets ondernemen boven de vijf. Weet je wat jouw gemiddelde is tussen één en tien? Elf.

Nigel: Ik kan het ook niet helpen. Ik ben allergisch voor de twintigste eeuw. Ik zou eigenlijk in zo'n zuurstoftent moeten leven.

Mary: Misschien moet je nog even volhouden tot de eenentwintigste eeuw – dat duurt niet zo lang meer.

Nigel: Denk je echt dat het dan beter wordt? En jij laat zo'n Julia Phillips, die ik haat en verafschuw, mij komen opzoeken. Ik wil haar niet zien.

Mary: (*sluw*) Ging haar praatje toen soms beter dan het jouwe?

Nigel: Natuurlijk. De zaal zat vol met lesbiennes – die hingen aan haar lippen.

Mary: (*ongerust*) Nigel, zeg dat maar niet tegen haar, ze is een rabiante feministe.

Nigel: Ik zeg helemaal niets tegen haar. (*Mary loopt naar de haldeur*) Waar ga je naar toe?

Mary: Een douche nemen.

Nigel: Dat kan niet.

Mary: Nigel, ik heb de hele dag bejaarden geholpen. Ik heb gejongd. Straks heb ik een raadsvergadering. Ik móet even douchen.

Nigel: Je bedoelt dat ik de deur open moet doen?

Mary: Ja, je moet ergens beginnen, Nigel. Toen meneer Harris een tijdje geleden aanbelde toen dacht hij dat jij onder de trap verstopt zat.

Nigel: Ik heb toch gezegd dat ik niet van bezoekers houd?

Mary: Meneer Harris is geen bezoeker, Nigel. Hij is een buurman.

Nigel: (*na een pauze*) Heeft hij een hond?

Mary: Een hond? Nee. Hoezo?

Nigel: (*kijkt uit het raam*) Er was daarnet een hond in de tuin. Hij moet van het kerkhof vandaan zijn gekomen.

Mary: Ik zag geen hond.

Nigel: Hij zat te janken... een paar minuten geleden.

Mary: Hoe zag hij eruit?

Nigel: Groot, zwart en wit geloof ik, met een soort van gedraaide staart.

Mary: Ik ken niemand met zo'n soort hond.

Nigel: Wil je zeggen dat ik het me inbeeld?

Mary: Nee, natuurlijk niet. (*ze doet de deur open*)

Nigel: Waar ga je naar toe?

Mary: (*met een zucht*) Een douche nemen. Ik doe het zo snel als ik kan. (*ze komt terug en kust hem licht*) Arme Nigel, wat moet jij nou zonder mij? (*ze gaat weg*)

Nigel: (*somber*) Ik weet het niet, Mary. (*Hij richt zich tot het borstbeeld van Byron*) Jij zou Julia Phillips ook niet mogen, George. Ze heeft een hinnikende lach, ze schudt ongecontroleerd met haar hoofd,

ze heeft een idioot haperingetje in haar stem en ze glimlacht met de ergste zelfverachting die je ooit van je leven hebt gezien. Maar ze heeft dan ook wel reden voor zelfverachting. Ze schrijft al twintig jaar hetzelfde boek, altijd een vrouw in een midlifecrisis die achter iemand aanzit die op haar vader lijkt.... *(het zachte geluid van een deurbel klinkt. Nigel onderbreekt zichzelf en luistert intens)* O God! Ze is er al! *(hij loopt naar de haldeur en luistert. Het geluid van voetstappen klinkt buiten op het grind, dan een klop op de tuindeur. Nigel duikt achter het bureau. Potter komt binnen: een kleurloos, klein mannetje in een effen regenjas. Hij draagt een tas van warenhuis Harrods. Potter ontdekt Nigel achter het bureau. Hun ogen ontmoeten elkaar. Nigel overeindkomend)* Oh. Hallo.

Potter: Hallo.

Nigel: Mijn pen... was onder het bureau gevallen.

Potter: Ik dacht al dat er h er iemand was. Daarom zette ik maar door. Ik wist ook dat u mij zou willen zien.

Nigel: Is het heus? *(hij aarzelt)* Ja, normaal wel, maar ik vrees dat ik nogal uitgeput ben. Net zes uur zitten schrijven, h . Laat niemand u wijsmaken dat het makkelijker wordt, meneer... eh?

Potter: Potter. Nee, zeker niet, meneer Burke, en ik zou u niet hebben gestoord als u niet gezegd had dat als er iets was...

Nigel: *(staart hem aan)* Heb ik dat gezegd?

Potter: U drong bijzonder aan.

Nigel: Oh. Was het in Harrogate? Als het om een script gaat... *(hij schudt in de papieren op zijn bureau)* Ik heb echt nog geen tijd gehad, maar zo gauw als ik...

Potter: Ik ben geen schrijver, meneer Burke.

Nigel: Dan vraag ik me af of ik u ooit heb ontmoet. Weet u, ik heb straatvrees, ik ga zelden of nooit naar buiten.

Potter: U herinnert zich mij echt niet meer, is het niet?

Nigel: Nee, het spijt me.

Potter: Dat is in orde. Het hoeft ook niet. Het was lang geleden en ik ben niet iemand die men zich herinnert. Mensen vergeten mij makkelijk.

Nigel: Nee, ik weet zeker van niet, meneer... eh....

Potter: Potter. O, jawel, heel makkelijk te vergeten. Zelfs mijn eigen moeder zegt dat als ik een kamer binnenkom het net is alsof er iemand een licht uitdraait.

Nigel: Ik weet zeker dat ze niet bedoelt dat.....

Potter: Natuurlijk heeft het te maken met mijn lengte... *(hij neemt Nigel nauwlettend op)* Ik ben kleiner dan gemiddeld, meneer Burke.

Nigel: O, dat was mij niet opgevallen. Ik geloof dat ik me u nu wel

herinner, meneer Potter.

Potter: Laat mij uw geheugen opruimen. Newstead. Twee jaar geleden. U gaf mij uw visitekaartje.

Nigel: Newstead?

Potter: De Abbey, ik was de gids, meneer Potter.

Nigel: O ja, nu herinner ik het me weer.

Potter: We hadden een lang gesprek over 'his Lordship'.

Nigel: Ik heb een speciale interesse voor hem, zoals u wel kunt zien.

Potter: U zei destijds dat u verwantschap voelde.

Nigel: Dat is zeker zo.

Potter: En wij bespraken toen... *(hij pauzeert kort)* relieken.

Nigel: Eh, ja.

Potter: Ik heb hier een... reliek dat zeer ongewoon is, ik mag wel zeggen: uniek. *(hij beweegt de tas tussen hen, maar houdt toch zijn hand erop)* Meneer Burke, een verzamelaar zou zijn ziel nog verkopen voor wat ik hier heb.

Nigel: Een tas van Harrods. Dat is heel ongewoon.

Potter: Ja. Ik vind dat het de juiste indruk scheidt. Mensen vergeten mij dan misschien snel, maar ze vergeten niet gauw een tas van Harrods. Vindt u ook niet?

Nigel: Eh, ja. Is het iets uit de Abbey?

Potter: Absoluut niet. Dat is een gewijd monument. Nee, dit is afkomstig uit Hucknall. Zegt Hucknall u iets?

Nigel: Ja, daar is Byron begraven.

Potter: Precies. Dan ga ik nu een andere vraag stellen. Wat gebeurde er in de kerk van St. Mary Magdalene op 15 juni 1938, in het holst van de nacht?

Nigel: Werd toen niet zijn graf opengebroken?

Potter: Bij Parlementair Besluit opende men de tombe, ja.

Nigel: Ja ja, en ik heb nooit begrepen waarom.

Potter: Sommigen zeggen dat men zocht naar een schat, maar ik denk dat het meer uit nieuwsgierigheid was. Ze wilden Byron zien en toen ze hem dan aantroffen, zag hij er nog precies even goed uit als toen hij stierf, méér dan honderd jaar daarvoor! Hoe verklaart u dat?

Nigel: Geen idee.

Potter: *(laat zijn stem dalen)* Ze zeggen dat de genitaliën nog in prima staat verkeerden. Wat een man, hè, meneer Burke.

Nigel: Had niet iemand zijn voet erafgesneden?

Potter: Juist. En zijn hersens en hart waren in een fles gezet, maar afgezien daarvan was alles nog in perfecte staat.

Nigel: Waarom vertelt u mij dit verhaal, meneer Potter?

Potter: Omdat er een aantal mensen die avond in de kerk was en één

van hen was een leerling-steenhouwer, genaamd Arnold Fisher. Hij was als één van de eersten in het graf en hij was de laatste die eruitging vóór het werd verzegeld. De familie die ik vertegenwoordig heet Fisher. Begint het u nu te dagen?

Nigel: *(buigt voorover)* Hij nam iets mee.

Potter: Dat deed hij zeker. Welnu, Arnold Fisher stierf lang geleden en liet zijn persoonlijke bezittingen na in een hutkoffer aan zijn broer William, die onlangs overleed. De familie opende vervolgens de koffer en vond iets dat hen zowel verraste als schokte. Omdat ze wisten van mijn belangstelling, vroegen ze mij om de waarde te bepalen en hen te vertegenwoordigen in deze aangelegenheid. *(hij reikt de zak in de richting van Nigel)* Dit zat in de hutkoffer... *(Nigel wil hem aanpakken, maar Potter houdt hem in zijn hand)* Bent u nerveus van aard, meneer Burke?

Nigel: Waarom? *(zenuwachtig)* Het is toch niet zijn voet?

Potter: Nee, maar het zal u zeker kippenvel bezorgen.... *(hij pakt een grote drinkbokaal, gemaakt van been en zilver, uit de tas)*

Nigel: Het is een bokaal.

Potter: Het is de schedelbokaal. Die waaruit hij dronk, meneer Burke.

Nigel: Mijn God! Ik dacht dat hij begraven lag in de abdijgrond.

Potter: Nee dus.

Nigel: Maar hij kan wel een fortuin waard zijn! Waarom brengt u dit naar mij?

Potter: Waarom niet? We kunnen hem moeilijk naar Sotheby's brengen. Er zouden vragen gesteld worden en de familie wil niet beschuldigd worden van grafroverij. Nee, een privé-verzamelaar, dat is de oplossing. Ik weet zeker dat u ons een goede prijs zal bieden.

Nigel: *(weifelend)* Ik moet erover nadenken, meneer Potter.

Potter: Natuurlijk. Het heeft geen haast. Ik laat hem hier achter.

Nigel: Laat u hem hier achter?

Potter: Ja ja, ik logeer bij vrienden. Ze hebben kinderen. Daarom denk ik dat hij hier veiliger is.

Nigel: Weet u het wel zeker?

Potter: Ja hoor. *(pauze)* Hoewel... ik zou er maar niet uit drinken, meneer Burke...

Nigel: Waarom niet?

Potter: *(langzaam)* Hij is van zo lang geleden, wellicht is hij... achteruitgegaan. Ik denk niet dat het verstandig zou zijn... niet hygiënisch. Ik hoop niet dat u dat een bezwaar vindt?

Nigel: Nee. We hebben al glazen, meneer Potter. *(Nigel leidt Potter naar de deur)* O, eh, tussen haakjes.... had u misschien een hond

bij u?

Potter: *(houdt stil en kijkt Nigel verbaasd aan)* Een hond? Wat voor hond?

Nigel: Een soort van brede, gespierde hond, zwart en wit.

Potter: U bedoelt... halfhoog, brede borst, ruigharig, met een gedraaide staart?

Nigel: Ja, is die van u?

Potter: Nee.

Nigel: Maar u heeft hem wel gezien?

Potter: Nee.

Nigel: Dan begrijp ik het niet.

Potter: U beschrijft de 'Old Newfoundland'.

Nigel: Hoe bedoelt u?

Potter: De hond van Byron. Bosun. Begraven op Newstead. Werd gek in 1808. Niemand weet waarom. Goedenavond, meneer Burke. *(Potter gaat de tuin in. Nigel loopt terug naar zijn bureau en zet de bokaal bij de buste van Byron)*

Nigel: Wel wel, George, je had vast niet verwacht hem nog eens terug te zien. Jullie moeten samen een paar dolle nachten gehad hebben. Nou ja, jij dan, voor hem weet ik het niet. *(hij overweegt een besluit, giet dan wijn in de bokaal en bestudeert de combinatie)* Mijn hemel, je hebt er niet veel van zulke nodig om ladderzat te worden...

Er klinkt een luide dreun tegen de tuindeur, gevolgd door een hard, schrapend geluid. De deur schudt in zijn scharnieren. Nigel schrikt overeind en laat bijna de bokaal vallen. Stilte. Hij pakt de lantaarn en een wandelstok uit de hoek van de kamer en stapt nerveus de tuin in. Hij verdwijnt uit het zicht. Het geluid van voetstappen klinkt op het grindpad. Julia Phillips arriveert bij de open deur en komt schuchter binnen, een manuscript in de hand. Ze is groot, heeft donker haar en is een beetje jonger dan Nigel. Even later komt Nigel achterstevoren naar binnen door de deur. Hij houdt nog steeds de wandelstok omhoog.

Julia: Nigel?

Nigel: *(hij tolt in het rond)* Julia!

Julia: O, sorry. Overval ik je?

Nigel: Nee... het is oké.

Julia: Ik zag net een man weggaan en hij zei dat het beter was om de deur van de studeerkamer te nemen.

Nigel: Dat moet Potter geweest zijn

Julia: Ik geloof dat hij zijn hond aan het zoeken was.

Nigel: Wat?

Julia: Hij vroeg of ik een hond had gezien.

Nigel: Oh. *(hij kijkt zenuwachtig uit het raam. Tijdens het volgende gaat Julia zitten)*

Julia: Ik hoop dat je het niet erg vond dat ik belde?

Nigel: Helemaal niet. Toen mijn vrouw het vertelde was ik zo opgewonden.

Julia: Ik ben bang dat ik niet lang kan blijven.

Nigel: Wat jammer. Kan ik wat voor je inschenken?

Julia: Nee, ik moet nog rijden. Ik ben op weg naar Nottingham. Maar omdat ik hier langs kwam dacht ik dat ik jou maar aan je belofte moest houden.

Nigel: Belofte? Welke belofte?

Julia: Om mijn stuk te lezen.

Nigel: Maar je schrijft romans.

Julia: Maar nu heb ik een stuk geschreven en ik heb het naar het Koninklijk Toneel gestuurd. Het schijnt alleen dat ze er soms wel 3 maanden overheen laten gaan en ik wilde graag een mening horen.

Nigel: *(aarzelend)* Tja, ik ben niet wat je noemt een serieus-dramaschrijver, Julia. *(dan, bezorgd)* Gaat het over een vrouw in een midlifecrisis?

Julia: Hoe raad je dat zo?

Nigel: Nou, je boeken hebben steeds dat terugkerende thema.

Julia: Dat klinkt saai. *(Nigel drinkt bijna uit de bokaal, maar realiseert het zich op tijd en pakt zijn eigen glas)*

Nigel: Nee. Er is niets mis met een steeds terugkerend thema. Sommige schrijvers schrijven hetzelfde stuk met verschillende woorden, ander schrijvers schrijven verschillende stukken met dezelfde woorden: het is net zo lang als het breed is. En we moeten allemaal schrijven over wat we kennen; en als dat midlifecrisis en incest is, waarom niet?

Julia: Misschien wil je het niet lezen?

Nigel: Jawel, nee hoor, ik weet zeker dat ik het prachtig zal vinden, Julia. *(hij pakt het stuk enthousiast van haar aan)* Ik weet zeker dat het die neuzenkreukelende, hoofdschuddende, aanstekelijke opgewektheid van jou heeft.

Julia: *(twijfelend)* Hoe bedoel je?

Nigel: Ik bedoel dat ik zeker weet dat het een echt vrouwenstuk is.

Julia: Ik heb het ook voor mannen geschreven.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto